

Ο κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν άποφάσισε έξαφνα να φύγει απ' τὸ Παρίσι. "Όλα τὸ εἶχαν γίνει ἀνυπόσπαρα πειά: Οἱ φίλοι του καὶ ἡ κοινωνικὴ του σχέσηεις καὶ ἡ συνθέσις του, συγθέσις ἑνὸς πλουσίου ἀνθρώπου ποὺ δὲν εἶχε καμιά ἐργασία, καμιά ἀπασχόλησι.

Ο κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν ἦταν ἕνα γεροντοπαλιγκάρο. "Ἐλεγε καὶ ἐπανελάμβανε τώρα τελευταία, χωρὶς δῆμας καὶ νὰ θέλλῃ νὰ πιστέψῃ αὐτὸ ποὺ ἔλεγε:

—"Ὡστε, δὲν εἶμαι νὸς πειά; "Ὡστε δὲν μπορεῖ καμιά γυναίκα νὰ μ' ἀγαπήσῃ;...

Αὐτὰ τὰ τρομερὰ λόγια τοῦ τὰ εἶχε πῆ, μιά μερὰ ἔξαφνα ἡ γυναίκα τὴν ὅποια τέσσερα χρόνια τώρα ἀγατοῦσε με πάθος. Καὶ τὰ λόγια αὐτὰ τὸν εἶχαν πληγώσῃ κατακάρβα.

Ναί, δὲν ἦταν βέβαια εἰκοσι πέντε χρονῶν, ὅπως ἐκεῖνος τὸν ὅποιο εἶχε ἀκολουθεῖ ἡ φίλη του, ὅταν τὸν ἐγκατέλειπε. Μὲ ἦταν ἀλλήθεια πὼς δὲν μποροῦσε πειά νὰ ἀγαπηθῇ; Ὁ κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν ἦταν πηλὸς, λεπτός, τὰ μαλλιά του μόνον γύρω ἀπὸ τοὺς κρατάρους, εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀσπρίζουν λιγάκι, τὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε ρυτίδες, δὲν εἶδνε τὴν ἐντύπωσι γερασμένου ἀνθρώπου. Μά, τί τὸ ὄφελος; Ὁ κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν εἶχε πειά τὴν ἀπόφασί του, "Ἦθελε νὰ τὰ λησμονήσῃ πειά ὅλα, ἤθελε νὰ φύγῃ μακριά, πολὺ μακριά ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο Παρίσι... Πού θὰ πῆγαυε;... "Ἐξαφνα, τοῦ κατέβηκε μιά θαυμασία ἰδέα... Θὰ κατέφευγε στὸ πατρικὸ του σπίτι, στὴν Κολωνία, στὸ σπίτι ὅπου εἶχε περάσει τὰ παιδικὰ του χρόνια. "Ἐκεῖ θὰ ξαναζοῦσε ὅλες τὶς παλιεὲς ἀναμνήσεις του.

"Ἔτσι, ὁ κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν ἐναγύρισε στὸ πατρικὸ του σπίτι. Ἦ ἀναμνήσεις, ἡ ἡσυχία ἐπαρχιακῆ ζωῆ, ἡ Ἐρνεστίνια, ἡ γρηῃ ἀοικονόμα τοῦ σπιτιοῦ, τὴν ὅποια ξανασάβηκε πολὺ γερασμένη ὑστερ' ἀπὸ τριάντα δλοκλήρα χρόνια, ὅλ' αὐτὰ ἐπέδρασαν πάνω του εὐεργετικά.

"Ἦταν χειμῶνας. "Αρχίσε νὰ κἀν μικροὺς πατούς, ἔτοαγε τὰ ὠραία φαγητὰ ποὺ ἔσπεσε κόβῃ μερὰ ἡ καλὴ Ἐρνεστίνια Φανιδόταν εὐχαριστιμένους.

—"Ὡραία... ἔλεγε. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ ποὺ μοὺ ταιριάζει πειά. Πρέπει νὰ ἐτοιμαζόμαι νὰ γίνω γέρος...

Σὲ λίγες μερὲς τὰ εἶχε ξεχάσει ὅλα, εἶχε ξεχάσει καὶ τὴν ἀπιστὴ φίλη του καὶ δὲν λυπόταν διόλου γιατί τὴν εἶχε χάσει. Φανιδόταν ἰκανοποιημένος με τὰ «νηρατεία» του...

"Ἐν' ἀπόγευμα ποὺ ὁ κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν εἶχε πάει νὰ περπατήσῃ σ' ἕνα μὲγάλο κῆπο ποὺ ἦταν πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι του, εἶδε στὸ παράθυρο ἑνὸς γεροντικοῦ σπιτιοῦ ἕνα νέο κορίτσι, με κατὰξθα μαλλιά. Καὶ τὸ κορίτσι τὸν εἶδε κι' αὐτὸ κι' ἀμέσως τραβήγηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὁ κύριος Ζάν δὲν εἶχε ξεχάσει καὶ ἐλότεια τὸν αὐτὸ του: "Ἦ πρώτη σκέψι μὲ τοῦ ποὺ ἦρε, ἦταν ἡ ἐξῆς:

—Τὸ κορίτσι εἶνε χαριτωμένο, μὰ ἐγὼ εἶμαι ἀξέριτος, ἔχω μιά ὀκὰ γένεια καὶ τὰ μαλλιά μου εἶνε ἄνω κάτω.

—Μὰ ἀμέσως θυμῆθηκε τὴν πραγματικὴ του θέσι.

—Τὶ τὸ ὄφελος! σκέφτηκε. Μήπως δὲν ἔχω παρατηθῆ ἀπὸ ὀκὰ πειά σ' αὐτὸν τὸν κόσμο;...

Μὰ ἡ δευτέρα αὐτῆ σκέψι δὲν τὸν ἐμπόδισε διόλου νὰ παρουσιάσῃ τὶς ἐπόμενες μερὲς φρεσκοεπιρριμένους, ἰνόμενος με κομψότητα, με ἕνα σιγαράκι στὸ στόμα, στὸν ἴδιον κῆπο, εὐπρόσ στα παράθυρα τοῦ γεροντικοῦ σπιτιοῦ. Τὸ ὄρατο κορίτσι ἦταν πάντα ἐκεῖ. Τὸν ἔβλεπε, γυιόταν κατακόκκινο καὶ ἀποτραβιόταν ἀμέσως ἀπ' τὸ παράθυρο...

Μέσα δὸ ὀχτὸ μερὲς, ὁ κύριος Ζάν εἶχε κατορθώσει νὰ ἀνταλλάξῃ καὶ μερικὰ λόγια με τὴν ὠμορφὴ γεγοντοπούλα του. Ἐποια πειά νὰ τοῦ εἶνε μὴ ἀγνωστὴ. Βρῆκε ἕνα ὄρατο πεζοῦλι ποὺ ἔφτανε ὡς τὸ παράθυρό της κ' εἶται ἔμαθε ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ στόμα του πὼς τὸ κορίτσι λεγόταν Ντενίτζ, πὼς ἦταν εἰκοσι μὸλις χρονῶν ὄφρα, καὶ πὼς ζοῦσε μαζὺ με μιά θεία της, μιά αὐστηρὴ, αὐστηρῶτα θεία.

Ἐπῆρξε κάποιος ρωμαντισμός στὴ μικρὴ αὐτὴ περιπέτεια, τὸν ὅποιο ὁ κύριος Ζάν δὲν θῆκε διόλου «νεμοντέ», ὅπως ἴσως θὰ τὸν εὕρισκε ἕνας νέος της ἐποχῆς μας. Ἦ Ντενίτζ τοῦ εἶχε φανῆ χαριτωμένη στὴν ἀσχη, μὰ τώρα, σιγά-σιγά, αἰσθανόταν πὼς τὴν ἀγατοῦσε διαρκῶς περισσότερο. Δὲν ἐξεκολλοῦσε πειά ἀπὸ τὸν κῆπο, καὶ ὅτε κ' ἡ Ντενίτζ ἔφινε πειά τὸ παράθυρο, μὸλις τὸν ἔβλεπε. Καὶ μιά μερὰ, ἀφοῦ ἔλλαξε χιλία χρώματα, ποὺ μολογόλησε πὼς κι' αὐτὴ ἐπίσης τὸν ἀγατοῦσε...

Ὁ κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν ἦταν κατεθουσιασμένος, αἰσθανόταν κατὰ τριάντα τοὺλάχιστον χρόνια ἐξανειωμένον τὸν αὐτὸ του. Μά, μιά μερὰ, συνέθη κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

"Ἦταν καὶ πάλι στὸν κῆπο κ' εἶχε ἀκαρφαλώσει καὶ πάλι στὸ πεζοῦλι, κοντὰ στὸ παράθυρο πὼς μικροῦλας, Γλυκομιλοῦσε μαζὺ της, ὅταν ἔξαφνα πρόβαλε ἀγριεμένη ἡ αὐστηρὴ θεία καὶ ἔβαλε τὶς φωνεὲς. Μάλωσε τῆ Ντενίτζ καὶ τὴν φῶθῆρισε πὼς θὰ τὴν πετοῦσε στοὺς δρόμους γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε καὶ ὑστερα τάβαλε με τὸν κύριο Ζάν, τὸν ἔβαρισε καὶ σὲ μιά στιγμῆ, ἐπάνω στὴ φόρια της, τὸν ἀπεκάλεσε ἐξελογιστῆ τῶν ἀθῶων κοριτσιῶν!

Ἦ Ντενίτζ ἔβαλε τὰ κλάματα, μὰ ὁ κύριος Ζάν ἔμεινε κατεθουσιασμένος. "Ἦ γυναίκα τὸν εἶχε ἀποκαλέσει ἐξελογιστῆ τῶν κοριτσιῶν. "Ἦταν δυνατὸ! Ἀλήθεια, μποροῦσε νὰ περάσῃ γιὰ ἐξελογιστῆ, αὐτὸς ποὺ βούιξε πὼς ἦταν ἀμετάκλητα καταδικασμένος στὰ ἀπείσια γερατεία; Μὲ μιάς, θῆρθηκε μέσα τὸν σπῆτι, πλησίασε τὴν γλυκειὰ του Ντενίτζ, ἀκοιπίσε τὰ δάκρυά της καὶ δῆλωσε με ἐπισημότητα πὼς τὴν ἀγατοῦσε καὶ πὼς ἦταν ἔτοιμος νὰ τὴν κἀν γυναίκα του. "Ἦ θεία ἠύχασε ἀμέσως καὶ ὁ κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν διάβασε ἀμέσως τὸση ἀγάπη καὶ τὸση εὐγνωμοσύνη στὰ ὠμορφα μάτια της Ντενίτζ, ὡστε δὲν λυθῆθηκε διόλου γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτῆ, ποὺ ἔδωσε σὲ μιά στιγμῆ παραφορὰς καὶ χωρὶς νὰ τὴν καλοσκεφθῆ...

"Όλα αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ σκέφτηκε τὴν ἐπομένη, ὅταν ἡ Ἐρνεστίνια μῆκε τὸ δωμάτιό του χωρὶς νὰ χτυπήσῃ καὶ τοῦ εἶπε ἔλατριτικά ταραγμένη:

—"Ὡστε, ἀλήθεια, ὁ κύριος θέλει νὰ παντρευθῇ; Ἐλπίζω πὼς δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ ἀκούσα!

"Ακούσε, μικρὲ μου Ζάν, σκέμω σοβαρὰ αὐτὸ ποὺ κἀνεις. Κἀνεις δὲν ἔχει ἀν αὐτὴ ἡ γρηῃ εἶνε πραγματικὰ θεία τοῦ κοριτσιοῦ! Καὶ ἔπειτα, τί δὲν λένε γι' αὐτὴν ἡ Ντενίτζ! Εἶνε ἕνα παλινοθήλωκο, ἔχει φάει τὰ λυσακὰ του γιὰ νὰ πετόχῃ ἕναν γάμο καὶ πάντα διαλέγει ἡλικιωμένους κυρίους με καλὴ περιουσία, γιὰ νὰ τοὺς μπλέξῃ στὰ δίχτυα της! Πέρουσι, τὸ ἴδιο ἔπαθε ἕνας γρηναῖος κύριος ποὺ εἶχε ἔρθει ἐδῶ νὰ περάσῃ δυὸ μῆνες καὶ μὸλις τὴν τελευταία στιγμῆ θῆρθηκαν ἀνθρώποι νὰ τοῦ ἀνοῖξουν τὰ μάτια... Ζάν, δὲν θὰ κἀνης αὐτὴν τὴν τρέλλα... "Α, Θεέ μου, ἀν σὲ ἔβλεπε ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα σου!...

—Καλὴ μου Ἐρνεστίνια, τὴν διέκοψε συγισμένος ἀλλὰ ἀποφασιστικὸς ὁ κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν, κἀνε μου τὴ χάρι νὰ μὴν ἀνακατέμωσι στὶς ἰδιαιτερεὺς ὑπόθεσις μου. Πραγματικὰ, ἀποφάσισα νὰ παντρευθῶ αὐτὴν τὴν ὠραία γεγοντοπούλα. Εἶμαι εὐτοχυσιμένος γιατί ἡ πρότασί μου ἔγινε δεκτικὴ. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖς πειά νὰ μοὺ πῆς, εἶνε νὰ με συγχαρῆς γιὰ τὸ γάμο μου!

—Τί; Δὲν με πιστεύεις ἔμωνα; Δὲν πιστεύεις σ' αὐτὰ ποὺ σοῦ λέγω ποὺ πὲ

ἀνάθρεψα;

—Ἐλα, ἔλα, ἡύχασε... τῆς εἶπε με ἀπαλῆ φωνῆ ὁ κύριος Ζάν καὶ τὴν ἔσπρωξε ἐλαφρὰ πρὸς τὴν πόρτα. Πῆγαυε τώρα.

Ἦ Ἐρνεστίνια θυγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο ἀπογοητευμένη, ἀελλπιόμενη. Καὶ δὲν καταλάβε με τὸ ἀπλοϊκὸ της μυαλό, ὅτι ἐκεῖνος δὲν ἤθελε κἀν νὰ ξερῆ ἀν τοῦ ἔλεγε ἡ δχι τὴν ἀλήθεια, ὅτι δὲν ἤθελε ν' ἀκούση τίποτε ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πληγώσῃ αὐτὴν τὴν καινούργια ἀγάπη του, τὴν ἀγάπη ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει τὴν τελευταία αὐταπάτη πὼς ἦταν νέος ἀκόμα!...

ΜΕ ΛΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Μιά κυρία πλουσιωτάτη καὶ πολὺ φιλότεχνος εἶχε ζωγραφισε κάποτε ἕνα ἐπιτυχεστάτο τοτεῖο.

Χαροῦμένη λοιπὸν τὸδεῖκε στὸν περίφημο καὶ γιὰ τὴν τέχνη του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν διαρκῆ ἀπενταρία του, ζωγράφου Πουσαέν, καὶ τοῦ ζήτησε τὴ γωμῆ του.

"Ἐκεῖνος, ζήτησκοντας τὸ ἔργο της θαυμάσιο, τῆς εἶπε μελαχολικά:

—Κυρία μου, γιὰ νὰ με φθάσει, δὲν σὰς λείπει τίποτε ἄλλο, ἐκτός ἀπὸ μιά ἀνιάτη...φτώχεια!...

***

"Όταν ρώτησαν τὸν σοφὸ Θαλῆ τὸν Μιλῆσιο, ποῖο ἦταν τὸ σπανιώτερο πρᾶγμα στὸν κόσμο, ἐκεῖνος ἀπήντησε ἀδίστακτα:

—Τύραννος καὶ γέρων!...

"Ἐνωθέντας, ὅτι οἱ τύραννοι δὲν προφτάνουν νὰ γεράσουν, γιατί ἡ δολοφονοῦνται ἢ ἐξορίζονται.

